

РЕШЕНИЕ

№ 1369

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5224** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Л. Т. К. от [населено място] срещу [фирма]-гр.С. за заплащане на обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди в размер на 30 лева настъпили на 17.10.2013 година и неимуществени вреди в размер на 100 лева за периода от 17.10.2013 година до 17.05.2016 година, както и за законната лихва върху сумата от 100 лева от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди,че вследствие на поставянето на скоба на управляваното от нея МПС е претърпяла имуществени вреди,изразяващи се в заплащане на такса за премахване на скобата, а отделно от това и неимуществени вреди- негативни емоции и терзания. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми.

В съдебно заседание,ищецът Л. Т. К., редовно уведомена при условията на чл.138,ла.2 от АПК, не се явява. Исковата молба се поддържа от адвокат Л.,редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- [фирма] редовно и своевременно призован,се представлява от адвокат Г.,редовно упълномощена,която оспорва исковата молба по основание и размер и заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността и недоказаността на исковата претенция развива и в представената по делото писмена защита.

Представителят на СГП-прокурор Ю. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата молба и моли да бъде отхвърлена..

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение № 4070/12.06.2015 година, постановено по адм. дело №2524/2015 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Л. Т. К. срещу ПАМ, ПИРОЛЖЕНА НА 17.10.2013 година и изразяваща се в принудително задържане чрез поставяне на устройство тип „ скоба“ на лек автомобил Марка„ Ситроен“, модел С4, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя от контролор автомобилен транспорт- скоби в [фирма] – С..

С Решение № 5907/17.05.2016 година, постановено по адм. дело № 12740/2015 година по описа на ВАС- Седмо отделение е отменено Решение №4070/12.06.2015 година по адм. дело № 2524/2015 година по описа на АССГ и вместо него е постановено друго с, коте е обявена за нищожна Принудителна административна мярка ПИРОЛЖЕНА НА 17.10.2013 година и изразяваща се в принудително задържане чрез поставяне на устройство тип „ скоба“ на лек автомобил Марка„ Ситроен“, модел С4 рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя от контролор автомобилен транспорт- скоби в [фирма] – С..

На 17.10.2018 година, ищецът депозирал Покана за плащане до ЦГМ“ЕАД [населено място] за възстановяване на внесената без основание сума в размер на 30 лева, заплатена от нея на дата 17.10.2013 година.

Поканата е регистрирана в деловодството на ЦГМ на дата 19.10.2018 година, като сумата е платена на ищеца на дата 24.10.2018 година по банковата сметка на ищеца.

От показанията на свидетеля Л. К. Ч. съсед на ищеца се установява, че ищецът се е чувствала притеснена по повод водените дела за отмяна на наложената ПАМ. С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу НАП за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора, исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1-искът](#) за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето,претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия.Но отговорността на държавата не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт,действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред,вреда от такъв административен акт,причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на

обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- [фирма], който според трайно установената практика на ВАС , макар и търговско дружество е носител на административни правомощия по силата за законово овластяване-разпоредбата на чл.167, ал.2 ЗДП и при осъществяване на правомощията си по чл.167, ал.2 ЗДвП действа като административен орган по смисъла на §1 от ДР на АПК/ а това е "Административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон.

На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи-юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Именно защото ПАМ- принудително задържане на пътно превозно средство е приложена от служител на [фирма]- контролор скоби, [фирма] е пасивно легитимиран ответник по иска, тъй като той е юридическото лице, към което се числи органът, наложил ПАМ- принудително задържане на пътно

превозно средство.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

От исковата молба и от уточнението на исковата молба, е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на отмяна на принудителната административна мярка-принудително задържане на пътно превозно средство, приложена на 17.10.2013 година от служител на ЦГМ-контрольор скоби, но вредите, които се претендират в размер на 30 лева след обявяване нищожността на наложената ПАМ от страна на ВАС на РБ са възстановени /преведени по банков път от страна на ответника по иска на дата 24.10.2018 година/ за което по делото е приложено платежно нареждане от същата дата и за който факт е налице и признание от самия ищец, че сумата е възстановена, но само че тя е преведена със закъснение от три дни и затова се претендира. Вярно е, че със заплащането на сумата от 30 лева на дата 17.10.2013 година ищецът е претърпял имуществени вреди в размер на 30 лева, но също така е вярно, че тези вреди са репарирани от страна на ответника по иска на дата 24.10.2018 година, след като е отправена поканата за възстановяване на сумата и реално претърпените вреди са репарирани и ищецът вече не търпи никакви неблагоприятни последици от внасяне на сумата от 30 лева. Липсват и доказателства за това вредите да са пряка и непосредствена последица от увреждането, което в конкретната хипотеза вече е преустановено. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на акт/ обявяване за нищожен/, който е издаден в резултат на административна дейност/, но вредите, които се претендират в настоящия случай са възстановени. Не е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност

за имуществени вреди. От своя страна ,имуществените вреди се делят на претърпяни загуби и пропуснати ползи.Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението на и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Вредите не са доказани нито основание, така и по размер, като обедняването/ претърпяна загуба/ безспорно е настъпило в имуществената сфера на ищеца на дата 17.10.2013 година и репарирани на дата 24.10.2018 година с превеждането на сумата от 30 лева по банковата сметка на ищеца и то след отправяне на покана за заплащане на сумата от страна на ищеца. ЗОДОВ е средство за защита за претърпени имуществени вреди, но не е средство за неоснователно обогатяване,към което се стреми в случая ищецът. Обстоятелството, че сумата е заплатена със закъснение от три дни, не води до извод, че на ищеца следва да се присъди още веднъж една сума,която му е възстановена. Друг е въпросът защо след обявяване нищожността на ПАМ ищецът не е поканил ответника да заплати сумата и то веднага, а е направил това след повече от две години и половина. Процесуалното бездействие на самия ищец не може да обуслови заплащане втори път на сума, която му възстановена. Всичко това води до извод,че липсват елементи от фактическия състав на отговорността, визирани в чл.1 от ЗОДОВ което прави исковата претенция неоснователна и недоказана и предполага отхвърлянето и.

По отношение на иска за заплащане на неимуществени вреди в размер на 100 лева за периода от 17.10.2013 година до 17.05.2016 година.

Настоящият съдебен състав намира и този иск за недоказан и неоснователен.

Отново от доказателствата по делото е видно, както и от показанията на свидетеля Ч.- съсед на ищеца, че ищецът не е претърпял каквито и да било неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от прилагането на ПАМ-принудително задържане на МПС, приложена от служител на ЦГМ“ЕАД- контролор „ скоби“, защото няма доказателства в посочения в исковата молба период ищецът вследствие на налагането на ПАМ да е изпитвала негативни емоции и терзания. Напротив от показанията на свидетеля Ч. се установява, че ищецът е изпитвал неудобства и страх от воденето на делата , но и не и от наложената ПАМ и вследствие на задържането на МПС тя да е преживяла негативни емоции,още повече ,че свидетелят не конкретизира периода, в който тя е изпитвала негативни емоции. В тежест на ищеца е да докаже,че е претърпял неимуществени вреди, а такива доказателства по делото не се представиха и с оглед на което,исквата претенция също е недоказана и неоснователна.

По иска за присъждане на законната лихва върху сумата от 100 лева от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Задължените за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид неоснователността на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, то и исковата претенция за заплащане на законната лихва също е неоснователна и не подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна.Неоснователно е и искането за присъждане на разноски на ответника по иска.В производството по [ЗОДОВ](#) ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение и на адвокатско възнаграждение. Разпоредбите на [чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ](#), тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), във връзка с [чл. 144 от АПК](#) и [чл. 143 от АПК](#). Липсата на изрична уредба в [ЗОДОВ](#), която

да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Двете разпоредби уреждат правило, при което ищецът се ползва от допълнителна защита спрямо ответникът в производство по [ЗОДОВ](#) при частично уважен иск. Тази защита се изразява в поемането от ответника в цялост на всички направени от него разноски, вкл. разходите за правна защита, наред с разноските на ищеца с изключение на адвокатското възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от иска. Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

Дължимостта на всеки един от елементите на общото понятие разноски в хипотезата на [чл. 10, ал. 2 и 3 ЗОДОВ](#) е изрично определено с оглед на изхода от спора. Законодателят е направил изрично разграничение на обема на задължението за разноски в алинея 2 - при отхвърляне и оттегляне или отказ изцяло от иска, и в алинея 3 - при уважаване на иска. Няма законово основание разпоредбата на [чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ](#) да се тълкува разширително, най-малкото защото създава финансово задължение за ищеца, за да се приеме, че под употребения израз "разноски по производството" законодателят разбира съвкупността от разноски, съгласно [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) - такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Ако законодателят е искал да включи в хипотезата на [чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ](#) не само разноските по производството, а и таксите, и възнаграждението за един адвокат той би употребил точно утвърдените в законодателството правни понятия в съответствие с чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на [Закона за нормативните актове](#). Липсата на изрична разпоредба, която да определя за процесната алинея съдържание на понятието "разноски по производството" по начин различен от този, употребен в алинея 3 на [чл. 10 ЗОДОВ](#) и в [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), ясно установява волята на законодателя в хипотезата на алинея 2 на [чл. 10 ЗОДОВ](#) дължими от ищеца да бъдат само направените от съда и страните разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат. С това законодателно решение законодателят изпълнява посочената в решението С. срещу България необходимост съдебните разноски по дела за отговорността на държавата да бъдат "под специален режим, с цел да се гарантира ефективно на заинтересованите, достъп до въпросната процедура", т. 59.

С разпоредбата на [чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ](#), е предвидено, че ако искът за обезщетение бъде отхвърлен изцяло или искът бъде оттеглен изцяло, или при отказ изцяло от иска, ищецът дължи заплащане на разноските по делото. С тази разпоредба е предвидено специално ограничение относно начина на разпределяне

на разноски, направени в производства по [Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#). Тази специална законова норма изключва прилагането на общите правила, регламентирани в [Гражданския процесуален кодекс](#) и [Административнопроцесуалния кодекс](#) по отношение на разпределянето на отговорността за разноски. Изводът се налага и с оглед специалната разпоредба на [чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ](#), която предвижда, че ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Посочените специални разпоредби предвиждат при частично уважаване на исковата претенция, какъвто е настоящия случай, ищецът да не дължи заплащане на разноски пропорционално на отхвърлената част, а задължението за заплащането на разноските в тази хипотеза е възложено изцяло на ответника. Хипотезите, при които ищецът дължи разноски са изрично посочените в [чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ](#). Нормата ясно разпорежда, че ищецът дължи разноски сторени от ответника само при изцяло отхвърлен иск, но не и при частично уважен иск, както е в случая. Наред с това,вярно е ,че съгласно нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма няма обратно действие](#) и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Делото е образувано на дата 18.10.2018 година пред СРС, който по- късно го е препратил на АССГ.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-Град

Р Е Ш И :

ОТХЪРЛЯ ИСКА на Л. Т. К. от [населено място] срещу [фирма]-гр.С. за заплащане на обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди в размер на 30 лева настъпили на 17.10.2013 година и неимуществени вреди в размер на 100 лева за периода от 17.10.2013 година до 17.05.2016 година, както и за законната лихва върху сумата от 100 лева от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА [фирма] ГР. С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА РАЗНОСКИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

